

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: אהרונוביץ	שם פרטי: לאה
---------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית saecgu		שם משפחה איתו נולדת: סקצו
שנת לידה: 1939	מין: נקבה	שם פרטי איתו נולדת: לאה
בלועזית Leia		עיר לידה: סוליצה
ארץ לידה: רומניה		שם פרטי ושם משפחה של האב: אריה
שם פרטי ושם נעורים של האם: פרידה		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סוליצה בוטושני
בלועזית sulita botoshani		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בוטושני רומניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
תאריך השחרור:		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בוטושני
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: סוליצה		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי
שנת עליה:		1962

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

גרתי בסוליצה לאבא היה מאפיה אימי הייתה עקרת בית חיינו ארבעה אחים 2 בנים ו2 בנות אני בת זקונים ואחותי הבכורה גדולה ממני ב9 שנים. היינו מתפרנסים בכבוד ואני זוכרת שתמיד הגויים צועקים לנו לכו לפלסטינה. אני זוכרת שהם היו תמיד מקנאים בנו היהודים כי חיינו יותר טוב מהם מכל הבחינות. כשהלכתי לבית הספר אני זוכרת שהגויים היו תמיד מסתכלים עליי כי אבי היה אופה ותמיד הייתי מביאה לחם לבית הספר והיה באותה תקופה רעב גדול בגלל הבצורת שהייתה. יום אחד הגויי הסתכל עליי כשאכלתי, הוא ניגש אליי ופשוט חטף לי את הלחם מהיד ובנוסף החל למשוך לי את העגיל עד שתלש לי אותו מתוך האוזן.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בגלל גילי בצעיר איני זוכרת פרטים רבים אך אספר גם דברים ששמעתי מאמא. כשהחלה המלחמה גורשנו מסוליצה, בחודש אוקטובר, אני זוכרת שזה היה חורף קשה ולאבי הייתה עגלה ושני סוסים. חפשנו מקום להתחבא בו ולא מצאנו שום מקום נורמטיבי פרט לשוק הבהמות ששם היה חדר מאוד קטן שהיינו צריכים כולנו לחיות בו. זו הייתה השכונה הכי ענייה בבוטושני. אבי עזב אותנו, הוא נילקח למחנה עבודה ואימא נשארה עמו. אימא הייתה אומרת לי שתמיד הייתי חולה. באותה התקופה לא היה מה לאכול, אחי היה עושה לי עיסה מקמח תירס ומים והייתי אוכלת את זה מחוסר ברירה ארבע פעמים ביום כי הייתי ממש קטנה- כבת ארבע. יום אחד אימא מספרת לי שחליתי בדיזנטריה ושכמעט מתתי. לא היה כסף לטיפול רפואי וגם היה קשה לנוע בגלל המלחמה ומזג האוויר הקשה היה גם עוצר. למרות הכל היא הלכה במסירות נפש גדולה לרבי והוא אמר לה לעטוף אותי בטלית ומה שיהיה יהיה לאחר כמה זמן זה פשוט עבר לי והחלמתי מזה. ליד החדר שגרנו היה חדר ובור שבו שמו פחים מלמעלה וזה שימש אותנו כמקלט. בכל פעם ששמענו אזעקות רצנו לאותו הבור. אימי תמיד סיפרה על זה שפחדה להשאיר אותנו לבד.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה אבא שב אלינו וחזרנו לסוליצה, כאשר לפני שגורשנו אבי נעל את הבית וכשחזרנו הופתענו לראות כי ביתנו היה ריק מכל. אבא החל לברר את העניין של תכולת הבית מי לקח את רכושנו. לאחי הגדול היה חבר טוב והוא היה ראש העיירה. אחי ביקש את עזרתו והוא הסכים לשתף פעולה. הוא סיפר לאחי שאחד הגויים נכנס לביתנו מיד כשעזבנו והוא שלקח לנו את רכושנו ובשיתוף פעולה שלו כל הרכוש הוחזר לנו עד הפריט האחרון. לאחר זמן אבי פתח שוב את המאפיה שהייתה צמודה לביתנו ומזה התפרנסנו. בינתיים גדלתי וסיימתי את בית הספר העממי וחטיבת הביניים, עברתי לגור עם דודתי בבוטושני ושם למדתי בתיכון עד הסיום. כשחזרתי לבית הורי אחיי גויסו לצבא הרומני, ואבא ביום אחד הלך לבקר את גיסו בבית הסוהר והסוהרים ללא סיבה כלאו אותנו עם גיסו. הגשנו בקשות כמה וכמה פעמים לעלות לארץ ישראל ורק אחותי קבלה אישור ובשנת 1950 עלתה לארץ ישראל לבדה. בינתיים עבדתי כמורה ברומניה ובאחד הימים נגשתי למנהל בית הספר שלימדתי בו לבקש תעודת יושר והמלצה על מנת שנוכל בקלות לקבל אישור לעזוב את רומניה ולעלות לארץ ישראל. כשנכנסתי לפגישה עם מנהל בית הספר הוא הביט בי לאחר שהעליתי את בקשתי ואמר לי "אתה רוצה תעודת יושר? תביאי לי את כל הרהיטים שלקחתם לאבא שלי" הבטתי בו ובהתחלה לא הבנתי מה הוא רוצה ממני ואז הוא הסביר לי שראש העיירה לקח מאביו את הרהיטים שהיו שייכים לנו ונגנבו מתוך ביתנו בזמן המלחמה. לא נותרה לי ברירה אלא להסכים לבקשתו. דברתי עם אבי ובכאב רב נפרדנו מכל הרהיטים שהיו לנו וכל זה רק מפני שרצינו לעזוב ולעלות ארצה, ובשנת 1962 קבלנו את האישור ועלינו ארצה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עליתי לארץ ישראל והייתי האולפן תקופה קצרה מאוד. ושהיתי חודש בקיבוץ ניר עם. בסוף השנה התחתנתי עם בעלי שמואל, התגוררנו בערוגות בבית קטן ובעלי שירת בצבא בנ"מ בחיל האוויר ולחם בכל המלחמות. עסקנו בחקלאות, ברפת, ובלול ולאחר שנה נולד בנו הראשון ועם השנים נולדו שאר ילדנו- שלושה בסך הכול. מצבנו הכלכלי היה מאוד קשה. בעלי שמואל נאלץ לעבוד עבודה נוספת בריסוסים כי מהחקלאות לא היה רווח גדול. נטענו מטע שזיפים בתקווה שתהיה עוד הכנסה מזה ואני בעלי ובני עבדנו לבדנו בחקלאות מהבוקר עד הלילה. היה מאוד קשה.

במלחמת ששת הימים שלחתי לבעלי אין ספור מכתבים ובדיעבד התברר שגם הוא נהג לשלוח לי מכתבים אך משום מה אף צד לא קיבל שום מכתב. כשנגמרה מלחמת ששת הימים ובעלי לא חזר הביתה דאגתי מאוד, חשבתי שהוא נהרג ובמיוחד לאור העובדה שלא קבלתי ממנו מכתבים חזרה. הייתי אז בהריון השני שלי, הרגשתי לא טוב מהלחץ ששריתי בו רק מהעובדה שאכן בעלי נהרג. אני זוכרת שנסעתי לבית החולים באוטובוס ולאחר מכן נפל לי התינוק וזה הוסיף לכאב שהייתי שרויה בו.

רק כעבור שבועיים מתום מלחמת ששת הימים בעלי שב הביתה. כל כך שמחתי לראות אותו, הייתי מאושרת מאוד ספרתי לו שנפל לי התינוק והוא התעצב מזה נורא שאלתי אותו מה קרה שהם התעכבו כל כך הרבה זמן והוא השיב לי שהם פשוט חיכו שגדוד אחר יגיע להחליף אותם.

כיום אני מתנדבת מידי פעם במועדון לקשיש ונולדו לי נכדים שיהיו בריאים.

ראיון: שלמה לוי

ערוגות, אוקטובר 2013